

SCHRIFTMEDITATIE

"Er is verwachting voor uwe nakomelingen".

Jeremia 31:17a

De profeet Jeremia mag in dit hoofdstuk verkondigen de onbegrijpelijke ontfermingen Gods over ellendelingen. Ja, dat willen wij juist niet wezen, ellendelingen.

Wij zijn heren en dames van het Verbond. We kunnen het zo mooi zeggen. Dan spreken we over onze voorrechten en onze verplichtingen. Over wat God doet en wat wij moeten doen. We menen dat de donderslagen van God ons niet kunnen treffen omdat wij doen wat we kunnen. Dat we echter de dood verkiezen boven het leven wil er bij ons niet in. Dat we met een handje vol dode werken en eigenwillige offerande de maat van onze Goddeloosheid vol maken, leggen we naast ons neer. Dat we de genade Gods veranderen in geestelijke ontucht, komt ons voor als de grofste ketterij. Zo maken we van onze kinderen hoogmoedige Farizeeërs of profane heidenen.

Waar nu het Woord haar kracht gaat doen in betoning van de Heilige Geest, worden de schuilplaatsen van onze leugens weggevaagd. De werkelijkheid gaat zich aan ons vertonen. Het bewierookte hoofd van de dochter Sions wordt schurftig. Onze trippelende pasjes worden schreden naar de hel.

We gaan geloven dat wij en onze kinderen midden in de dood liggen. Dan is er geen verwachting VAN onze kinderen. We worden teruggeworpen op de wonderbaarlijke werken van God. Zijn soevereine handelingen worden als lichtstralen in de duistere nacht. Zijn éézijdig Verbond der Genade. Zijn onvoorwaardelijke ontferming, worden ons zalige overpeinzingen in aanvechtingen en droefenis.

Wat zegt de Mond des Heeren? Er is verwachting VAN uw kinderen? Nee, dat zegt de Heere niet. Dat denken wij in hoogmoed en eigenwaan. Wanneer er nu een bres geslagen wordt in onze waanzin, ja, dan zien we het zo niet meer. En terecht, er is niet veel meer te zien. De Heere heeft neder gezien uit de hemel of er iemand was die God zocht...of er één verstandige bij was. Er was er niet één. Toen niet en nu niet. Dat is een bittere zaak:

Wij hebben God op 't hoogst misdaan,

Wij zijn van 't heilspoor afgegaan,

Ja ik, en mijne kinderen tevens.

Jeremia de Ziener, blikt in de nabije toekomst en in de toekomstende eeuwen. Hij ziet het geweld naderbij komen. Verwoesting zal het deel van het volk worden.

Op de grens van Israël en Juda ligt het stadje Rama. Jeremia hoort in Rama een vrouw snikken en klagen. Het is Rachel, de Moeder van Jozef en Benjamin. Zij begeerde kinderen en kreeg ze. Hier treedt ze op als stammoeder van Israël en Juda. Toen Rachel stierf tijdens de geboorte van haar tweede kind, waren haar laatste woorden: "Ben-Oni". Dit is de zoon der smarten.

Toen stierf Rachel, terwijl Jacob fluisterde: Benjamin: zoon van mijn rechterhand. De zonen van Rachel zijn tot volkeren geworden. Haar zonen zijn afgeweken van de God van Abraham, Izak en Jacob.

Nu ziet Jeremia ze als een kudde ongetemde runderen bijeen gedreven. Hij ziet ze gaan voor zijn profetisch oog, in lange rijen. Efraïm is alreeds verwoest, Juda volgt. De vijand drijft de Judeërs uit Jeruzalem en omgeving voor zich uit.

En zie, daar op de grensplaats van Juda en Israël staat Rachel. Ze staat daar als een uit het graf verrezene. Nee, ze is niet verrezene uit blijdschap. De slepende voetstappen van haar zonen hebben haar wakker gemaakt. De jammer van haar vlees en bloed doet haar schouders schokken. Rachel, geliefde van Jacob; uw laatste woorden waren: Ben-Oni...smartenzoon...Jacob, zie daar, daar gaan de zonen van uw rechterhand...uitgespuwd en verworpen. Aangrijpend snijdt het gekerm van de afstervende Moeder door de lucht... Wat, o mijn zonen. En wat, o zonen van mijn schoot? Ja wat? O zonen mijner geloften? Rachel kan niet meer rusten in haar lot en in vrede nederliggen. Hoor haar kermen: Ik heb kinderen, en ik sterf. Geen troost blijft haar over. De slavenkaravaan trekt voorbij, op weg naar het land van de vergetelheid.

Daar Juda's stam die glorie won.

Daar Benjamin, schoon klein, hij mocht regeren.

Daar gaat de wolf, gevangen en gekooid. De drijvers zingen een lied:

Ontbloomt ze, ontbloomt ze
tot de fundamenten toe.
Verwoest ze, verwoest ze
tot de dood toe...

EN DAT ALLES DOOR EIGEN SCHULD

Daar scheurt in een ogenblik de zwarte lucht van Rachels donkere hemel. Het is een stem, de stem van God, de eeuwige Trouwe. Het is een stem als een donderslag en tevens als het suizen van een zachte stilte. Het is de stem van Welbehagen en Gunst. Het is de stem van de Bruidgom Die Zijn onvruchtbare bruid troost.

Bedwing uw stem van gewezen en uw ogen van tranen, spreekt de HEERE. Het suizen van de zachte stilte strijkt langs de betraande ogen van Rachel.

Er is VERWACHTING VOOR uwe nakomelingen...VERWACHTING?

Ach toe, wie waagt het te spreken van VERWACHTING?

Rachel heeft reeds zo lang gewacht. Haar verwachting is toch afgesneden. Zwijg, Peninna, deze woorden zijn getrouw en waarachtig. Het zijn de scheppende woorden van God. Het is de Geest, die afdaalt op de chaos.

Er is verwachting,
Trots alle verachting,
Ook in de slachting.

Nee, Rachel, niet VAN uw kinderen. Maar VOOR uw kinderen. Verwachting om Godswil.

Verwachting van Israëls VERWACHTING.

Zeker, zeker, de geschiedenis herhaalt zich. De slachting herhaalt zich. Rachel vindt geen rust en wij zullen onze handen niet in onschuld wassen. Wij hebben dit alles over ons gehaald.

Er is VERWACHTING VOOR uwe nakomelingen.

Ja, daar ligt HET KIND in de kribbe. Het ligt daar boven op het graf van Rachel. Dat is Gods troost voor Rachel. God is geen man dat Hij liegen zou. De God Israëls dekt het graf van Rachel toe met de kribbe. Het KIND ligt niet ver van de plaats waar Rachel haar allerlaatste zucht van zich liet: "Ben-Oni".

Jacob heb je dan toch gelijk gekregen? God heeft gelijk gekregen en Jacob geloofde: Benjamin, zoon van mijn rechterhand.

Rachel, hier is het Kind.

Onvruchtbare, afstervende Moeder; hier is de Zoon. Hij ligt hier, waar zojuist de rijen der verworpenen voorbij trokken. Hij ligt hier, waar zopas nog gezongen werd: Ontbloot ze, ontbloot ze tot de fundamenten toe.

Weer dringen soldaten de huizen binnen. Kinderen worden door-stoken in Moeders armen. Boven Rachels graf sterven de kinderen door het zwaard.

Weer keert Rachel zich om in haar graf.

Weer breekt een gebroken stem door donkere wolken.

Weer is daar de stem van de eeuwige Trouwe: Er is VERWACHTING VOOR uwe nakomelingen.

Het Kind is ontkomen aan deze slachting. Het zal als een volkomen Lam geslacht worden. Om de zonde van Rachel en haar nakomelingen.

Hun hart was boos, vervuld met slinkse streken;

Van Zijn Verbond was groot en klein geweken.

Doch God vergaf barmhartig hunne schulden;

Verdierf ze niet, schoon zij de maat vervulden;

Hij wendde zelfs Zijn gramschap dikwijls af,

En wekte nooit Zijn ganse wraak ter straf.

Er is VERWACHTING VOOR uwe kinderen, alleen vanwege het enige Kind. Dat Kind werd bewaart in Egypte, maar het komt terug. Het komt terug en wordt een Man.

Een Man van smarten verzocht in krankheden.

Een Man, met alsem en gal gedrenkt.

Een Man, Die kindekens omarmden en zegende.

Een Man, Die de kindekens van Bethlehem vasthield in Zijn doorboorde handen.

Een man, Die Kind bleef tot in de barre dood.

Een Man in ballingschap, Die liederen Sions zong in een vreemd land.

Een man, Die boven alles uitschreeuwde, boven Rachels bittere klacht. Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?

Een Man, Die Rachel rust bereidt en zegt: "Zing vrolijk gij onvruchtbare, die niet gebaar hebt; maak geschal met vrolijk gezang en juich, die geen barensnood gehad hebt; want de kinderen der eenzame zijn meer dan kinderen der getrouwde".

Rachels nood wordt verslonden in Zijn nood, de nood van de Zoon der smarten.

"Er is verwachting voor uwe kinderen".

Ja, alleen uit Zijn Welbehagen..

Alleen uit Zijn verkiezende liefde.

Alleen uit Zijn stervende liefde.

Alleen uit Hem, Die een dode werd en weder levend is geworden.

Er is een stem gehoord in Rama, een klage, een zeer bitter gewezen. Rachel weigert zich te laten troosten over haar kinderen, omdat zij niet zijn.

Er is wederom een stem gehoord, buiten Jeruzalem, op de plaats genaamd:

HOOFDSCHADELPLAATS.

Het was een stem als een donderslag en tevens een stem als het suizen van een zachte stilte.

Een stem die door de donkerste wolken heen brak en klonk in Gods hemelzalen.

Een stem die gehoord werd in Rama en die doordrong in het sombere graf van Rachel.

Het was de stem van de Zoon der smarten.

het was de stem van de Zoon van Gods rechterhand.

Toen Jezus dan de edik genomen had, zeide Hij:

"HET IS VOLBRACHT"

Geliefde lezer, Rachels of Lea's. De Heere troostte u met Zijn geliefde Zoon, die Kind gebleven is. Rachel, terwijl uw ogen breken zegt het geloof: "Benjamin: zoon van mijn rechterhand".

De Heere zal Jacob zeker verlossen. Hij zal Zich over Sion ontfermen.

Ja, ik hoor u vragen..ja..maar ik..maar mijn kind..mijn dochter..mijn zoon..mijn kleinkind..zullen zij gebonden zijn in het bundelke der levenden?

Hij ligt verbrand en afgehouden.

Als Gij verwoest, Wie zal dan bouwen?

Uw hand zij over 's mensen Zoon,

Dien G' U gesterkt hebt tot den troon.

Zo leven wij, door U bevrijd,

Altoos aan Uwen dienst gewijd.

Behoud ons, Heer der legermachten,

Zo zullen w' ons voor afval wachten;

Zo knielen w' altoos voor U neer.

Getrouwe Herder, breng ons weer;

Verlos ons; toon ons 't lieflijk licht

Van Uw vertroostend aangezicht Psalm 80:10 en 11

D.C.O.